

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֵץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק כ"ד

קוֹנְטֵרְס 444

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֹלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמוֹ"
אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קעט

יב. כמעט כל חכמי דורו של רבי חיים ויטאל היו תלמידיו, והיותו גדולים שבהם היו הג"ר חיים הפהן מארם צובה בעל טור ברקת על שו"ע, ור"י צמח, ור"מ פאפריש, מהר"ם אלשיך, ורבי אברהם אזולאי.

יג. תלמידו הגדול רבי יעקב צמח כשמונה חכמי המקבלים שנמסר להם חכמה זו מדור לדור, כשהגיע לרבינו האריז"ל, כתב וזה לשונו (בהקדמה ושחחי הרב של ספר שער הגלגולים): וברוך אלקי ישראל אשר לא עזב אמתו וחסדו שמוחץ ורופא, בידו הציץ והפּרַח, האיר וזרח, להאיר על הארץ, אל עבר פניו אור גדול הוא אבי החכמה אשר מלא ידיו לשבת על כסא מלכות האריז"ל תלמידו ותיק חי המדבר איש אלקי בוצינא דנהורא, החסיד הקדוש והענו מעלת כבוד רבינו חיים ויטאל ז"ל, ועשה לנו מודעה רבא לאורייתא קדישתא, וחלק מחכמתו ליראי השם, האיר פרקיו ומשפטיו באמרים שפרים מספרים שונים, פרושים על כל מאמרי הזהר הקדוש כמה דרושים תלי תלין על כל קוץ וקוץ וכו'.

יד. בנו רבי שמואל ויטאל בספרו שו"ת באר מים חיים כותב, שאביו רבי חיים ויטאל נכנס לפרדס רק אחר שמלא כרסו מהויות דאבני ורבא, והרביץ תורה ברבים בנגלה ואחר כך בנסתר. חמש תשובות (פ"ב-פ"ו) בספר הנ"ל נכתבו למר אביו רבי חיים ויטאל. הרבה ספרים חבר רבי חיים ויטאל שאינם מצויים בינינו. כתבו עליו שמ"ח ספרים חבר בקבלה, וגם את ספר הגורלות מיחסים לו, ובשנת ש"פ ביום ל' ניסן א' דראש חדש איר סליק נשמתו לאביו שבשמים בן ע"ז שנה, זכותו יגן עלינו ועכי"א.

טו. בערב שבת אחד, רבי משה אלשיך, הדרשן החשוב ביותר בזמן ההוא, בא אל האר"י ושאלו: "למה הוא (רבי משה אלשיך) גדול בשנים יותר ממני (רבי חיים ויטאל), והיה משעבד לי (רבי חיים ויטאל) לשמע הדרוש ממני... והשיב לו, כי הוא (האר"י) ז"ל לא בא לעולם אלא ללמד אותי (רבי חיים ויטאל) בלבד, ושפל שאר החברים לא היו יכולים ללמד אפלו אות אחת ממנו (האר"י), אלא כלם היו צריכים ללמד עמי (רבי חיים ויטאל).

(שער הגלגולים)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

טז. כַּאֲשֶׁר שָׁאַל רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל אֶת הָאֶרֶץ "אוֹתָהּ הַשְּׂאֵלָה שֶׁנִּשְׂאָלָה עַל יְדֵי הָרֵב אֶלְשֵׁיךָ, עֲנֵה לּוֹ הָאֶרֶץ" שֶׁלְמוּד הַקְּבֵלָה אֵינּוּ תְלוּי בְרַמַּת הַבְּנֵתוֹ שֶׁל הַתְּלָמִיד, בְּהַשְׁכֵּלְתוֹ אוֹ בְהִגְיוֹן שְׁלוֹ, אֶלָּא תְלוּי בְנִשְׂמָה מִדְרָגָה גְבוּהָה הַמְגֻלְגֶּלֶת בּוֹ.

(שער הגלגולים)

יד) רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל וּבְנֵו רַבֵּי שְׂמוּאֵל נִקְבְּעוּ לְעֶרְךָ תּוֹרַת הָאֶרֶץ וְלְהוֹצִיאָהּ לְאוֹר

א. לְתַלְמִידוֹ הַנְּאָמֵן וְהָאֵהוּב רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל, וְכֵן לְבָנוֹ שֶׁל רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל - רַבֵּי שְׂמוּאֵל, הוֹתִיר הָאֶרֶץ "אֶת עֲבוּדַת עֲרִיכַת רְעִיּוֹנוֹתַי וְהַעֲלֵאתֶם עַל הַכֶּתֵב, מִפְּעַל אֲשֶׁר הִנְצִיחַ אֶת שְׁגִשׁוּגוֹ שֶׁל תּוֹר הַזֶּהָב שֶׁל הַקְּבֵלָה בְּצַפָּת. שְׁנֵי מִמְּשִׁיכֵי הַנְּאָמָנִים סָכְמוּ כְּמֹה שֶׁאֲפָשָׁר מַעֲשֵׂי רַבִּים וְאֶת חֲכָמָתוֹ בְּסִפְרִים הַמְּכֻנִּים "כְּתָבֵי הָאֶרֶץ".

ב. רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל הִפְךָ לְדַמוּת אֲגָדַתִּית וּמְקוֹר חֲכָמָה לְמַקְבְּלִים בְּתַקּוּפוֹת מְאַחֲרוֹת יוֹתֵר. אֵלֶּה יָכְלוּ לִפְנוֹת לְעַבּוּדָה הַמְרַכְּזָת וְהַבְּהִירָה שְׁלוֹ, עַבּוּדָה אֲשֶׁר פְּתַחַה וְחִשְׁפָה אֶת הַתֵּכֵן הַסְּתוּם וְהַנְּסֻתֵר שֶׁל יְסוּד תּוֹרַת הַקְּבֵלָה - סֵפֶר הַזֹּהַר.

טז) רַבֵּי שְׂמוּאֵל וַיִּטְאַל כְּתַב תּוֹרַת הָאֶרֶץ בִּיעִילוֹת עֲלִיוֹנָה

א. רַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל וְרַבֵּי שְׂמוּאֵל בְּנוּ עֲבָדוֹ יַחַד עַל מְנַת לְהוֹצִיא אֶת כְּתָבֵי הָאֶרֶץ לְאוֹר. רַבֵּי שְׂמוּאֵל וַיִּטְאַל כְּתַב כָּל מְלָה אֲשֶׁר הֶעֱבְרָה לוֹ מֵאֲבִיו בִּיעִילוֹת שֶׁל סוֹפֵר מְשֻׁלָּם, וְהַסְּפָרִים שֶׁנִּכְתְּבוּ הִכְרוּ כְּסִפְרֵי הַלְמוּד הַמְּפָרְסָמִים בְּיוֹתֵר שֶׁל הַזֹּהַר.

ב. בְּדִיוֹק כְּמוֹ בְּמַקְרָה שֶׁל בְּחִירַת הָרֵב חַיִּים וַיִּטְאַל, גַּם בְּנוֹ הָרֵב שְׂמוּאֵל וַיִּטְאַל נִבְחַר בְּצוּרָה זְהִירָה מְאֹד לְמִלָּא אֶת הַתְּפִקִּידִים אֲשֶׁר הִטְלוּ עָלָיו בְּמִשְׁךְ חַיִּו.

נמשכו שבועים גדולים, והפקדו על שבועים עמי העולם להיות כל אחד ואחד שולט על עמו ועל ארצו. והקדוש ברוך הוא נתן לישראל סוד של שמו להם בלבד והוא שולט על ישראל וירושלים זהו שכתוב (דניאל ט') כי שמך נקרא על עירך ועל עמך. ואין לעם אחר חלק בו בקדושי-ברוך הוא שכתוב (דברים כ"ד) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך. וכתוב (מייכה ד') כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו וגו'. וכתוב (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו וגו'. אלא כף שנינו, כל אלהים של פאן, אותו כח גדול שממנה עליהם היה, כמו כן - ויבא אלהים אל בלעם לילה, אותו כח שמפקד עליו.

ואם תאמר, ויאמר אליו האלהים בבלם - כף זה ודאי גם אנכי ידעתי, למה פאן גם? אלא שבא לרבות, שאף על גב שלמעלה ממני ידוע, גם אנכי ידעתי. ואחשף גם אנכי - גם לרבות - אותך מחטו לי. מחטו חסר אל"ף כתוב. מה אמר? משום שחטא אינו עומד בכח.

א"ל כף למדנו, בכתאי העם שלמטה נפגם למעלה. בכתאי העם שלמטה מעבר הגדול שלהם שלמעלה משלטונו. זהו שכתוב ואחשף גם אנכי אותך, שאף על גב שלמעלה ממני תלוי הדבר - גם אנכי, לרבות לעצמו, מחטו לי, כפי שלא ימצאו אצלי, כמו המחט היו הנעוצה בבשר, שלא תגרם לי אתה בחטאך להעביר אותי משלטוני ויקוצו בי, שלא תקן אותי במחטך, כמו שנאמר (ויקרא ב) ואקץ בם, כמו הקוצים הללו שנעוצים בבשר. מה משמיע? משמיע שבכתאי בני אדם נעשים פגמים למעלה. מה הוא? כמו שנאמר (ישעיה א) ובפשעכם שלחה אפכם.

ועל כן נקרב קרבן, איזה קרבן? גורם פרוי בחטאו. הקרבן מקרב

והוא שליט על ישראל וירושלים הלא הוא דכתיב (דניאל ט') כי שמך נקרא על עירך ועל עמך. ולית לעמא אחרא חולקא ביה בקדושא ברוך הוא דכתיב (דברים כ"ד) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך. וכתיב (מייכה ד') כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו וגו'. וכתוב (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו וגו'. אלא הכי תנינו, כל אלהים דהכא, ההוא חילא רברבא דממנא עלייהו הוה, כגוונא דא ויבא אלהים אל בלעם לילה, ההוא חילא דאתפקד עליה.

ואי תימא ויאמר אליו האלהים בחלום. הכי הוא ודאי, גם אנכי ידעתי, גם אמאי הכא. אלא לרבות קא אתא, דאף על גב דלעילא מנאי ידוע, גם אנכי ידעתי. ואחשוף גם אנכי, גם לרבות, אותך מחטו לי, מחטו חסר אלף כתיב, מאי קאמר בגין דחטאך לאו בחילא קיימא.

אלא הכי אוליפנא, בחוביהון דעמא דלתתא, אתפגים לעילא. בחובי עמא דלתתא, אתעבר רברבא דלהון דלעילא משולטניה. הלא הוא דכתיב ואחשוף גם אנכי אותך, דאף על גב דלעילא מנאי תליא מלתא, גם אנכי לרבות לגרמיה, מחטו לי, בגין דלא ישתכחו גבאי, פהאי מחט דנעיין בבשרא, דלא תגרם לי את בחובך לאעברא לי משולטני, ויקוצו בי, דלא תקוץ לי במחטך, כמה דאת אמר (ויקרא ב) ואקץ בם, פהגי קוצין דנעיין בבשרא. מאי משמע. משמע דבחובי בני אנשא, עבדין פגימו לעילא, מאי איהו. כמה דאת אמר (ישעיה א) ובפשעכם שלחה אפכם.

ועל דא קרבן אתקריב, מאי קרבן. האי דקאמרן דכתיב, ובפשעכם שלחה אפכם. דהא חטא גרים פרוי דא בחוביה. קרבן

זה שאמרנו שכתוב, ובפשעכם שלחה אפכם. שהרי תחטא

קָרִיב עֲלֵמָא עֲלָאָה בְּעֲלֵמָא תַּתָּאָה וְאַתְעָבִיד
פְּלֵא חַד. אָתוּ רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יְהוּדָה, וְאוּדוּ
לִיה לְרַבִּי אַחָא.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת יְיָ
בְּשִׂמְחָה וְגו'. עֲבָדוּ אֶת יְיָ בְּשִׂמְחָה,
הָכִי אוֹלִיפְנָא, דְּכָל פּוֹלְחָנָא דְּבַעֵי בַר נֶשׁ
לְמַפְלַח לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּעֵי בְּחִדּוּתָא,
בְּרַעוּתָא דְּלַבָּא, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח פּוֹלְחָנִיה
בְּשִׁלְמוֹ. וְאִי תִימָא פּוֹלְחָנָא דְקָרְבָנָא הָכִי הוּא.
לֹא אֶפְשָׁר, דִּהָא הֵהוּא בַר נֶשׁ דְּעֵבֵר עַל פְּקוּדָא
דְּמֵאֲרִיָּה, עַל פְּקוּדָא דְאוּרִייתָא, וְתַב לְקַמֵּי
דְּמֵאֲרִיָּה, בְּמֵאן אֲנַפִּין יְקוּם קַמֵּיהּ, הָא וְדָאי
בְּרוּחַ תְּבִירָא, בְּרוּחַ עֲצִיב, אֲן הוּא שְׂמֻחָה, אֲן
הוּא רִנְנָה.

אַלְּא תַפְּזֵן תַּנְיִנֵן, הֵהוּא בַר נֶשׁ דְּחֻטֵי קַמֵּי
מֵאֲרִיָּה, וְעֵבֵר עַל פְּקוּדוֹי, וְאַתִּי לְקָרְבָּא
קָרְבָנָא, וְלִתְקַנָּא גְרַמֵּיהּ, בְּרוּחַ תְּבִירָא, בְּרוּחַ
עֲצִיבָא בְּעֵי לֹא שְׂתַכַּחָא, וְאִי בְּכִי שְׁפִיר מַכְּלָא.
הָא שְׂמֻחָה הָא רִנְנָה לֹא אֲשַׁתְּכַח. אֲלֵא בְּמֵאֵי
אֲתַתְּקֵן. בְּהִנְהוּ כַּהֲנֵי וְלִינְאֵי, דִּהָא אֵינּוּן
אַשְׁלִימוּ שְׂמֻחָה וְרִנְנָה בְּגִינֵיהּ. שְׂמֻחָה בְּכַתְּנָא
אַתְקֵיִם, בְּגִין דִּהוּא רַחֲמֵיָא מִן דִּינָא תְּדִיר,
וְכַתְּנָא בְּעֵי לֹא שְׂתַפְּחָא תְּדִיר בְּאַנְפִּין נְהִירִין,
חֲדָאן יִתִּיר מִכָּל עֲמָא. דִּהָא כְּתָרָא דִּילֵיהּ גְרִים.
רִנְנָה בְּלִינְאֵי, וְהָכִי הוּא, דִּהָא לִינְאֵי מְשַׁתְּפַחֵי
עַל שִׁיר לְעֲלֵמִין, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ.

וְאַלְּיֵן קַיִימִין (דף ט"ו ע"ב) עֲלִיָּה, וּבִיָּה אֲשַׁתְּלִים
פּוֹלְחָנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כְּהֵנָּא
קָאִים עֲלִיָּה וְכוּן מִילִין, בְּחִדּוּתָא בְּרַעוּתָא,
לִיחֲדָא שְׂמָא קַדִּישָׁא כְּדָקָא יְאוּת. וְלִינְאֵי
בְּשִׁיר. פְּדִין כְּתִיב דְּעוּ כִי יְיָ הוּא אֱלֹהִים. דָּא
הוּא קָרְבֵן לְקָרְבָּא רַחֲמֵי בְּדִינָא, וּמִתְבָּסֵם כְּלָא.

אֶת הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְעוֹלָם
הַתַּחְתּוֹן, וְהַכֹּל נַעֲשֶׂה אַחַד. כֹּאֵן
רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יְהוּדָה וְהוּדוּ לוֹ
לְרַבִּי אַחָא.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (תהלים
ק) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה וְגו'. עֲבָדוּ
אֶת ה' בְּשִׂמְחָה, כְּךָ לְמַדְנֵן, שְׂכָל
עֲבוּדָה שְׂצָרִיף אָדָם לְעֵבֵד אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, צָרִיף בְּשִׂמְחָה
וּבְרַצוֹן הַלֵּב, כְּדִי שְׂתַמְצָא
עֲבוּדָתוֹ בְּשִׁלְמוּת. וְאִם תִּמְר
שְׂעֻבָתָה הַקְּרָבֵן כְּךָ הִיא - אִי
אֶפְשָׁר! שְׁהִירי אוֹתוֹ אָדָם שְׂעֵבֵר
עַל מִצְוֹת רַבּוֹנוֹ וְעַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה
וְשֵׁב לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ, בְּאִיָּה פְּנִים
יַעֲמֵד לְפָנָיו? הִרִי וְדָאי בְּרוּחַ
שְׂבוּרָה, בְּרוּחַ עֲצוּבָה, אֵיפֹה
הַשְׂמֻחָה? אֵיפֹה הַרְנָנָה?

אַלְּא שְׂם שְׁנִינֵי, אוֹתוֹ אָדָם
שְׂחוּטָא לְפָנֵי רַבּוֹנוֹ וְעֵבֵר עַל
מִצְוֹתָיו, וּכְאֵל לְהַקְרִיב קָרְבֵן
וְלִתְקֵן אֶת עֲצָמוֹ בְּרוּחַ שְׂבוּרָה,
צָרִיף לְהַמְצָא בְּרוּחַ עֲצוּבָה. וְאִם
הוּא בּוֹכָה, זֶה זְפָה מִהַכֹּל. הִרִי
שְׂמֻחָה וְהִרִי רִנְנָה אֵינְן נִמְצָאִים.
אֲלֵא בְּמָה מִתְתַּקֵּן? בְּאוֹתָם
כְּהִנֵּים וְלוּיִם, שְׁהִירֵי הֵם
מְשִׁלְמִים שְׂמֻחָה וְרִנְנָה בְּשִׁבְלוֹ.
הַשְׂמֻחָה מִתְקַלְמֵת בְּכַהֵן, מִשׁוּם
שֶׁהוּא תְּמִיד רַחוּק מִן הַדִּין,
וְהַכְּהֵנִים צָרִיכִים תְּמִיד לְהַמְצָא
כְּפָנִים מְאִירוֹת, שְׂמֻחִים יוֹתֵר
מִכָּל הָעָם, שְׁהִירֵי הַכְּתָר שְׁלוֹ גוֹרֵם
הַרְנְנָה בְּלוּיִם, וְכְךָ זֶה, שְׁהִירֵי
הַלוּיִם נִמְצָאִים תְּמִיד עַל הַשִּׁיר,
כְּמוֹ שְׂבָאֲרוּהָ.

וְאַלְּיֵן עוֹמְדִים עֲלָיו, וּבְהֵם אֲשַׁתְּלֵם
הָעֲבוּדָה לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
הַכְּהֵן עוֹמֵד עֲלָיו וּמְכוּן דְּכָרִים
בְּשִׂמְחָה וּבְרַצוֹן, לִיחֲדָא אֶת הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ בְּרָאוּי, וְהַלוּיִם בְּשִׁיר. אִז
כְּתוּב, דְּעוּ כִי ה' הוּא אֱלֹהִים. זֶהוּ
קָרְבֵן לְקָרֵב רַחֲמִים לְדִין, וְהַכֹּל
מִתְבָּשֵׁם.

עָבְשׁוּ שְׂלֵא נִמְצָא קִרְבָּן, מִי שְׂחֹטֵא לִפְנֵי רִבּוֹנוֹ וְשָׁב אֵלָיו, וְדָאֵי בְּמִרְיוֹת הַנֶּפֶשׁ, בְּעֶצֶב, בְּכִכְיָה, בְּרוּחַ שְׁבוּרָה, אִיךְ מִקִּים שְׂמֵחָה וְרִנָּה? הֲרֵי אֵינן הֵם נִמְצָאִים אֲצִלּוֹ? אֲלֵא כִּף פִּרְשִׁיָה, שֶׁשְׂבָחוֹת רִבּוֹנוֹ וְשִׂמְחַת הַתּוֹרָה וְרִנּוֹת הַתּוֹרָה, זוֹהִי שְׂמֵחָה וְרִנָּה. וְהֲרֵי שְׁנִינוּ, וְלֹא מֵתוּךְ עֲצָבוֹת וְכוּ', שְׂלֵא יַעֲמֵד אָדָם לִפְנֵי רִבּוֹנוֹ בְּעֲצָבוֹת, וְהֲרֵי לֹא יְכוּל, אֲזַי מָה תִּקְנַתוֹ?

אֲרֵא סוּד הַדְּבָר, הֲרֵי שְׁנִינוּ, לְעוֹלָם יִכְנַס אָדָם שְׁעוֹר שְׁנֵי פְתָחִים וְכוּ', וְיִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ. זֶהוּ שְׂכָנוֹב (משלי ח) לְשֹׁמֵר מְזוֹזוֹת פְּתָחַי. הַחֲשֵׁבֶת שְׁנֵי פְתָחִים? אֲלֵא אָמַר, שְׁעוֹר שְׁנֵי פְתָחִים. כָּאֵן רָמַז לְמָה שְׁאָמַר דָּוִד (תהלים כד), שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם. הֵם מְעוֹן וּמְכוֹן, שֶׁהֵם לִפְנֵי וּלְפָנִים. רֵאשִׁית הַדְּרָגוֹת - חֶסֶד וּפְחָד, וְהֵם הַפְּתָחִים שֶׁל הָעוֹלָם. עַל כֵּן צָרִיךְ אָדָם לְהִתְפַּוֵּן בְּתִפְלוֹתוֹ כְּגוֹד קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְיִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ, וְאֵלֶּה הֵם שְׁעוֹר שְׁנֵי פְתָחִים, שְׁנֵי כְּתָרִים.

וְיֵשׁ שְׁשׁוּנָה כִּף: שְׂמֵחָה זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְשְׂמֵחָה הֲרֵי פִּרְשִׁיָה, כְּפִתּוֹב (ישעיה נה) כִּי בְשִׂמְחָה תִּצְאוּ וְגו'. וְעַתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְצֵאת מִהַגְּלוּת בְּשִׂמְחָה הַזֶּה, וּמִי זוֹ? כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן עֲבַדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה, כְּמוֹ שְׂכָנוֹב (ויקרא טו) בְּזֹאת יִבֹּא אֲהַרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְהִפְלֵ אֶחָד.

בְּאוֹ לִפְנֵי בְּרִנָּה - זוֹ הַשְּׂלֵמוֹת שֶׁלָּה. שֶׁל שְׂמֵחָה בְּלֵב, וְרִנָּה בְּפֶה. וְזוֹהִי שְׂלֵמוֹת יִתְרָה. וְהַשְּׂלֵמוֹת שֶׁל הַשְּׂמֵחָה הַזֶּה הֲרֵי יְדוּעָה וְגוֹדֵעַת, וְזֶהוּ הַתְּקוּן שֶׁל הָאָדָם לִפְנֵי רִבּוֹנוֹ, וְאֲזַי - דְּעוֹ כִּי הוּא הָאֱלֹהִים. וְהִפְלֵ בֹא בְּדָבָר אֶחָד, שְׂצָרִיךְ אִמֵּר כִּף לְיַחַד

הַשְּׂתָא דְלֹא אֲשַׁתְּכַח קִרְבָּנָא, מֵאֵן דְּחֲטִי קָמִי מְאָרִיָה וְתָב לְגַבִּיָה, וְדָאֵי בְּמִרְיוֹ דְנִפְשָׂא, בְּעֶצִיבוֹ, בְּכִכְיָה, בְּרוּחַ תְּבִירָא, הִיאֵךְ אֻקִּים שְׂמֵחָה וְרִנָּה, הָא לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ גַבִּיָה. אֲלֵא הֲכִי אֻקְמוּהָ, דְּתוֹשְׁבַחְן דְּמְאָרִיָה, וְחִדּוּתָא דְאֻרִיִּיתָא, וְרִנָּה דְאֻרִיִּיתָא, דָּא הוּא שְׂמֵחָה וְרִנָּה. וְהָא תְּגִינְן וְלֹא מֵתוּךְ עֲצָבוֹת וְכוּ', דְלֹא יְקוּם בְּרַ נֶשׁ קָמִיָה מְאָרִיָה בְּעֶצִיבוֹ וְהָא לֹא יְכִיל וּמֵאֵי תִקְנַתִּיהָ.

אֲרֵא רְזָא דְמַלְהָ, הָא תְּגִינְן לְעוֹלָם יִכְנַס אָדָם שְׁעוֹר שְׁנֵי פְתָחִים וְכוּ', וְיַצְלִי צְלוֹתִיהָ הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ח) לְשֹׁמֵר מְזוֹזוֹת פְּתָחַי, שְׁנֵי פְתָחִים סִלְקָא דְעַתְדָּה, אֲלֵא אֵימָא שִׁיעוֹר שְׁנֵי פְתָחִים. כָּאֵן רָמַז לְמָה שְׁאָמַר דָּוִד, (תהלים כד) שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם, אֵינּוֹן מְעוֹן וּמְכוֹן, דְּאֵינּוֹן גּוֹ לְגוֹ, שִׁירוּתָא דְדַרְגִּין: חֶסֶד, וּפְחָד. וְאֵינּוֹן פְּתָחִין דְּעֵלְמָא. עַל דָּא אֲצַטְרִיךְ בְּרַ נֶשׁ דִּיתְפּוּוֹן בְּצְלוֹתִיהָ לְקַבֵּל קֹדֶשׁ קוֹדֵשִׁין, דְּאֵינּוֹן שְׂמָא קְדִישָׂא, וְיַצְלִי צְלוֹתִיהָ. וְהִנְהוּ אֵלִין שִׁיעוֹר ב' פְּתָחִין, ב' פְּתָרִין.

וְאִית דְּמַתְּנֵי הֲכִי, שְׂמֵחָה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְשְׂמֵחָה הָא אֻקְמוּהָ, כְּדְכְּתִיב, (ישעיה נה) כִּי בְשִׂמְחָה תִּצְאוּ וְגו'. וְזִמְיִנִין יִשְׂרָאֵל לְנִפְקָא מִן גְּלוּתָא, בְּהֵאֵי שְׂמֵחָה. וּמֵאֵן אֵיְהִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא עֲבַדוּ אֶת יְי' בְּשִׂמְחָה, כְּמָה דְכְּתִיב, (ויקרא טו) בְּזֹאת יִבֹּא אֲהַרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְכֵלָא חֵד.

בְּאוֹ לִפְנֵי בְּרִנָּה, דָּא שְׂלִימוֹ דִּילָהּ. דְּשְׂמֵחָה בְּלֵב, וְרִנָּה בְּפֶה. וְדָא הוּא שְׂלִימוֹ יִתִּיר. וְשְׂלִימוֹ דְהֵאֵי שְׂמֵחָה הָא אֲשַׁתְּמוּדְעָא, וְהָא יְדִיעָא. וְדָא הוּא תְּקוּנָא דְבֵר נֶשׁ לְקָמִיָה מְאָרִיָה. כְּדִין דְּעוֹ כִּי יְי' הוּא הָאֱלֹהִים. וְכֵלָא ה' הוּא הָאֱלֹהִים. וְהִפְלֵ בֹא בְּדָבָר אֶחָד, שְׂצָרִיךְ אִמֵּר כִּף לְיַחַד

זֶה בְּזֶה לְהִיּוֹת הַכֹּל אַחַד, וְזוֹהִי עֲבוֹדַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אָמְרוּ לוֹ רַבֵּי אַחָא וְרַבֵּי אַבָּא, וְדַאי כִּף הוּא. אֲשֶׁרִי חֵלְקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים שֶׁמְשַׁתְּדֵלִים בַּתּוֹרָה וַיּוֹדְעִים דְּרַכֵּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. קָמוּ וְהִלְכוּ אַחֲרַי רַבֵּי אַבָּא שְׁלֵשָׁה מִיְלִין.

פְּתַח רַבֵּי אַבָּא וְאָמַר, (תהלים ה) וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדִּךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ. כִּף פְּרָשׁוּהָ, שְׁלֵא צְרִיף אָדָם לְהַכְנִס לְבַיִת הַכְּנֻסָת אֲלָא אִם נִמְלֵף בְּרַאשׁוֹנָה בְּאַבְרָהָם וַיִּצְחָק וַיַּעֲקֹב, מִשׁוּם שֶׁהֵם תִּקְנּוּ אֶת הַתַּפְּלָה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדִּךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ. אָבוֹא בֵּיתְךָ - זֶה אַבְרָהָם. אֲשַׁמְחִינָה אֵל הַיֵּכֵל קְדוּשָׁךְ - זֶה יִצְחָק. בִּירְאָתְךָ - זֶה יַעֲקֹב. וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדִּךָ - זֶה יַעֲקֹב. אֲשַׁמְחִינָה אֵל הַיֵּכֵל קְדוּשָׁךְ (זֶה יִצְחָק) וְצְרִיף לְהַכְלִילֵם בַּתְּחִלָּה, וַיִּכְנֹס לְבַיִת הַכְּנֻסָת וַיִּתְפַּלֵּל תַּפְּלָתוֹ. אֲזַ כְּתוּב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאָר.

אִם עוֹלָה קָרְבָּנוּ מִן הַבְּקָר. אָמַר רַבֵּי יוֹסִי, מֵה שׁוֹנָה מִן הַבְּקָר לְעוֹלָה וּמִן הַצֹּאן לְעוֹלָה וּמִן הָעוֹף לְעוֹלָה? אִם הַכֹּל אַחַד, מִפְּנֵי מַה שׁוֹנִים זֶה מִזֶּה, שֶׁהֲרִי מִהַכֹּל נַעֲשֶׂה דָבָר אֶחָד? אֲלָא מִי שֶׁהַשִּׁיגָה יָדוֹ אֶת זֶה - מִקְרִיב מִן הַבְּקָר, וְאִם לֹא יָכוֹל - אֲזַ מִן הַצֹּאן, וְאִם לֹא יָכוֹל - אֲזַ מִן הָעוֹף, שֶׁהֲרִי כְּתוּב (ויקרא יד) וְאִם דָּל הוּא וְאִין יָדוֹ מִשְׁגָּת, שֶׁהֲרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אִין מְטָרִיחַ עַל הָאָדָם יוֹתֵר בְּדָבָר שְׁלֵא יָכוֹל. אָמַר רַבֵּי אֶלְעָזָר, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה חַחֲטָא - כִּף הִיָּה מִקְרִיב. עֲשִׂיר, שְׁלֹבוֹ גַּם בּוֹ לְפַעֲמִים, הִיָּה מִקְרִיב שׁוֹר, מִשׁוּם שְׁלֹבוֹ חוֹשֵׁב יוֹתֵר

בְּחַד מְלָה אֲתִיָּא, דְּבַעֵי לְבָתֵּר לִיְחִידָא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, וְלִקְשָׁרָא דָּא בְּדָא לְמַהוּי כִּלְאָ חַד, וְדָא הוּא פּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. אָמְרוּ לִיָּה רַבֵּי אַחָא וְרַבֵּי אַבָּא, וְדַאי הָכִי הוּא. זַפְּאָה חוּלְקֵיהוּן דְּצְדִיקֵינָא דְמִשְׁתְּדֵלִי בְּאוּרֵינָא, וַיְדַעֵי אֲרַחוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, קָמוּ וְאֶזְלוּ אַבְתְּרִיָּה דְרַבֵּי אַבָּא, ג' מִיְלִין.

פְּתַח רַבֵּי אַבָּא וְאָמַר, (תהלים ה) וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדִּךָ אָבָא בֵּיתְךָ, הָכִי אוּקְמוּהָ, דְלָא לְבַעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְמִיעַל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, אֲלָא אִי אִימְלֵךְ בְּקַדְמֵינָא, בְּאַבְרָהָם וַיִּצְחָק וַיַּעֲקֹב. בְּגִין דְּאִינוּן תִּקְיִנוּ צְלוֹתָא לְקָמֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדִּךָ אָבָא בֵּיתְךָ. אָבָא בֵּיתְךָ: דָּא אַבְרָהָם. אֲשַׁמְחִינָה אֵל הַיֵּכֵל קְדוּשָׁךְ: דָּא יִצְחָק. בִּירְאָתְךָ: דָּא יַעֲקֹב, (ס"א וְאֲנִי בְּרַב חֲסִדִּךָ דָּא אַבְרָהָם. אָבָא בֵּיתְךָ דָּא יַעֲקֹב. אֲשַׁמְחִינָה אֵל הַיֵּכֵל קְדוּשָׁךְ בִּירְאָתְךָ, דָּא יִצְחָק.) וּבַעֲזָא לְאַכְלִלָּא לִוְן בְּרִישָׁא, וַיַּעֲזֹר לְבִי כְּנִישְׁתָּא, וַיַּצְלִי צְלוֹתֵיהָ. כְּדִין כְּתִיב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאָר.

אִם עוֹלָה קָרְבָּנוּ מִן הַבְּקָר. (ויקרא א) אָמַר רַבֵּי יוֹסִי, מֵאִי שָׁנָא מִן הַבְּקָר לְעוֹלָה, וּמִן הַצֹּאן לְעוֹלָה, וּמִן הָעוֹף לְעוֹלָה. אִי כִלְאָ חַד, בְּגִין מַה שָׁנִיָּא דָּא מִן דָּא, דְּהָא מִן כִּלְאָ אֲתַעֲבִיד חַד מְלָה. אֲלָא, מֵאֵן דְּאֲדַבֵּק יָדֵיהָ לְדָא, מִקְרִיב מִן הַבְּקָר. וְאִי לֹא יָכִיל, מִן הַצֹּאן. וְאִי לֹא יָכִיל מִן הָעוֹף. דְּהָא כְּתִיב, (ויקרא יד) וְאִם דָּל הוּא וְאִין יָדוֹ מִשְׁגָּת, דְּהָא קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא לֹא אֶטְרַח עֲלֵיהָ דְבַר נֶשׁ יִתִּיר, בְּמְלָה דְלָא יָכִיל.

אָמַר רַבֵּי אֶלְעָזָר, כְּמָה דְהוּא חַחֲטָה הָכִי הוּא מִקְרִיב. עֲתִירָא, דְּזַמְנִין דְלִפְיָה גַּם בֵּיהּ, הוּא מִקְרִיב תּוֹרָא. בְּגִין

לחטא לפני רבנו. הבינוני מקריב מן הצאן, משום שרצונו אינו גם בו כל כף לחטא. העני שלבו לא גם בו, רצונו נמוך מהכל, מקריב מאותו הקל מהכל. ונודעו הקרבנות שלהם לכלם, כל אחד ואחד לבדם, והקדוש ברוך הוא דן דינו של כל אחד ואחד במשקל אשר.

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו, אמר לו, הרי שנינו שעל שלשה חטאי העולם הרעב בא לעולם, וכל החטאים אינם נמצאים אלא רק בעשירים, משום שלבם גם בהם, ולא נמצאים בעניים. מה הדין? שהקדוש ברוך הוא ינהיג את העניים ויעמיד את העשירים! שהרי מעכשיו יוסיפו לחטא לפניו! אמר לו, לפה שאלת, והרי פרושה החברים ואמרו, כשרוצה הקדוש ברוך הוא להפריע מהרשעים ולאבדם מן העולם, אינו נותן להם שלום ומשלים להם בכל.

אבר' בא וראה שכל בני העולם לא נמצאים קרובים למלך העליון, כפלים הללו שהוא משתמש בהם, ומי הם? (תהלים נד) לב נשבר ונדכה. (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. אלו הם כלי המלך. וכשנמצאת בצרת בעולם והרעב והדין מתחזקים על העניים, אזי בוכים וגועים לפני המלך, והקדוש ברוך הוא מקרב אותם יותר מהכל. זהו שכתוב (תהלים כב) פי לא בזה ולא שקץ ענות עני. ואז הקדוש ברוך הוא פוקד על מה בא הרעב לעולם. אזי לאותם הרשעים שגורמו לזה.

בשמתעורר המלך להשיג בעולם על קולות העניים, הרחמן יצילנו מהם ומעלבונם, אז כתוב (שמות כב) שמוע אשמע צעקתו. שמוע אשמע - שתי פעמים,

דלביה חשיב יתיר למחטי קמיה מאריה. בינוני, מקריב מן הצאן, בגין דרעותיה לאו גם ביה כל כף למחטי. מספנא דלביה לא גם ביה, רעותיה נמוך מפלא, מקריב מההוא קליל מפלא. ואשתמודען קרבניהון לכלהו, כל חד וחד בלחודיהו, וקודשא בריך הוא דאין דינא כל חד וחד במתקלא ישרה.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוהי, אמר ליה, הא תנינן דעל תלת חובי עלמא רעב בא לעולם, וכלהו חובי לא משתפחי אלא בעתירי, בגין דלבייהו גם בהו, ולא משתפחי במספני, מה דינא (דף ט' ע"א) הוא, דקודשא בריך הוא קטיל למספני, וקאים לעתירי, דהא מהשתא יוספון למחטי קמיה. אמר ליה יאות שאלת והא אוקמוה חבריא ואמרו, כד בעא קדשא בריך הוא לאתפרעא מן רשיעיא ולאובדא להו מן עלמא, פדין יהיב להו שלום, ואשלים להו בכלא.

אבר' תא חזי, דכל בני עלמא לא משתפחין קריבין למלכא עלאה, כאלין מאנין דאיהו אשתמש בהו. ומאן אינון. (תהלים נא) לב נשבר ונדכה. (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח. אלין אינון מאני דמלכא. וכד אשתכח בצורת בעלמא, וכפנא ודינא אתתקף על מספני, פדין בכאן וגעאן קמי מלכא, וקודשא בריך הוא קריב לון יתיר מפלא, הדא הוא דכתיב, (תהלים כב) פי לא בזה ולא שקץ ענות עני. וכדין קדשא בריך הוא פקיד על מה אתיא כפנא לעלמא. ווי לאינון חייביא דגרמי האי.

כד אתער מלכא לאשגחא בעלמא על קלא דמספני, רחמנא לישזבן מנייהו, ומעולבניהו, פדין פתיב, (שמות כב) שמוע יצילנו מהם ומעלבונם, אז כתוב (שמות כב) שמוע אשמע צעקתו. שמוע אשמע - שתי פעמים,

אָשְׁמַע צַעֲקָתוֹ. שְׁמוֹעַ אֲשַׁמַּע תְּרִי זְמַנִּי: חַד
לְאַשְׁגַּחָא בְּקַלְיָהוּן. וְחַד לְאַתְפְּרָעָא מִן אֵינוּן
דְּגַרְמִין לֹון הָאֵי. הִדָּא הוּא דְכָתִיב, וְשָׁמַעְתִּי כִי
חֲנוּן אָנִי וְחֲרָה אַפִּי וְגו'. וְעַל דָּא בְּשַׁעֲתָא דְכַפְנָא
אֲשַׁתְּכַח בְּעַלְמָא, וְוִי לְאַינוּן עֲתִירִי חֲתִיבָא,
בְּקַלְיָהוּן דְּמַסְפְּנִי לְקַמִּי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

הָא חֲזִי דְהָהוּא קַרְבְּנָא דְמַסְפְּנָא, קְלִיל (כ"א)
מַכְלָא, בְּגִין דְּלַבִּיָּה תְּבִיר, וְאַף עַל
גַּב דְּחֻשִׁיב לְמַחֲטִי, אֲתַעְבֵּר מִנְיָה. דְּהָא דִּי לִיָּה
בְּצַעֲרִיָּה, וְדֹאִינְשֵׁי בִיתִיָּה. וְעַל דָּא כָּל קַרְבְּנָא
וְקַרְבְּנָא, כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲוֹדוּי, אֲשַׁתְּמוּדְעֵן
כְּלָהוּ לְגַבִּי כַּהֲנָא.

עוֹבְרָא בְּהָהוּא עֲתִירָא, דְּקָרִיב קָמִי כַּהֲנָא תְּרִין
יוֹנִין, כַּד חֲמָא לִיָּה כַּהֲנָא, אָמַר לִיָּה,
לָאו דִּידָךְ הוּא הָאֵי קַרְבְּנָא. אֲתָא לְבִיתִיָּה וְהָהּ
עָצִיב. אָמְרוּ לִיָּה אַחֵוּי אֲמַאי אַתְּ עָצִיב. אָמַר
לְהוּ, דְּלָא קָרִיב לִי כַּהֲנָא קַרְבְּנָא דִּילִי. אָמְרוּ
לִיָּה וּמַאי אִיָּהוּ. אָמַר לְהוּ תְּרִין יוֹנִין. אָמְרוּ
לִיָּה, וְהָא מִן מַסְפְּנָא אִיָּהוּ, וְלָאו דִּידָךְ. דְּהָא
כְּתִיב, וְאִם דַּל הוּא וְאִין יָדוּ מִשְׁגַּת וְגו'. אֲלָא
קָרִיב קַרְבְּנָךְ. אָמַר לְהוּ מַאי אִיָּהוּ. אָמְרוּ לִיָּה
חַד תּוֹרָא.

אָמַר לְהוּ, וּמַה כָּל כַּף חֲמִירָא מִחֻשְׁבָּה
דְּחֻשְׁבָּה. נְדַרְנָא, דְּלָא אֲסַלֵּק עַל לְבָאֵי
מִחֻשְׁבָּה דְּחֻשְׁבָּה. מִתְמַן וְהִלְלָאָה מַה עֵבֵד.
כָּל יוֹמָא אֲשַׁתְּדַל בְּסַחֲוֹרְתָא, וּבְלִילֵיאָה הָהּ
נְאִים, כַּד אֲתַעֵר, הָהּ קָרִי לְאַחֵוּי, וְאוֹלִיפּוּ
לִיָּה מִילֵי דְאוֹרִיָּתָא, וְהָהּ לְעִי עַד דְּסַלִּיק
יְמָמָא. וְאַשְׁתְּכַח דְּאוֹלִיף אוֹרִיָּתָא, וְהָהּ קְאָרִי
לִיָּה יְהוּדָה אַחֲרָא. יוֹמָא חַד אִיעֲרַע בֵּיָּה רַבִּי
יִיסָא סְבָא, וְהָהּ פְּרִישׁ נַכְסוּי, פְּלַגּוּ לְמַסְפְּנֵי
וּפְלַגּוּ לְסַחֲוֹרְתָא עַל יְמָא, בְּאַינוּן גְּבַרִין פְּרִישֵׁי
יְמִין. וְהָהּ יְתִיב וְלַעֲי בְּאוֹרִיָּתָא.

אַחַת לְהַשְׁגִּיחַ עַל קוֹלָם, וְאַחַת
לְהַפְּרַע מְאוּתָם שְׁגוֹרְמִים לְהֵם
אֵת זָה. זְהוּ שְׁכַתוּב וְשָׁמַעְתִּי כִי
חֲנוּן אָנִי וְחֲרָה אַפִּי וְגו'. וְלִכְּנָן
בְּשַׁעֲרָה שְׁרַעֵב נִמְצָא כְּעוֹלָם, אוֹי
לְאוּתָם הַעֲשִׂירִים הַרְשָׁעִים,
מְשׁוּם קוֹלָם שֶׁל הַעֲנִיִּים לְפָנָי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

כַּא וְרָאָה שְׁאוּתוֹ קַרְבָּן שֶׁל הַעֲנִי
קָל מְהֵלָל, מְשׁוּם שֶׁלְּבוֹ שְׁבוּר,
וְאַף עַל גַּב שְׁחוּשֵׁב לְחֻטָּא, זְה
עוֹבֵר מִמֶּנּוּ, שְׁהֲרִי דֵי לוֹ בְּצַעֲרוֹ
וְשֶׁל אֲנִשֵׁי בֵיתוֹ. וְלִכְּנָן כָּל קַרְבָּן
וְקַרְבָּן, כָּל אַחַד וְאַחַד לְבִדּוֹ, כְּלָם
יְדוּעִים אֲצֵל הַכֶּהֵן.

מַעֲשֵׂה בְּאוּתוֹ עֲשִׂיר שְׁהַקְּרִיב
לְפָנָי הַכֶּהֵן שְׁנֵי יוֹנִים. כְּשֶׁרָאָה
אוּתוֹ הַכֶּהֵן, אָמַר לוֹ, הַקְּרָבָן הַזֶּה
אֵינוֹ שְׁלָךְ. הֲלָךְ לְבֵיתוֹ וְהִנֵּה
עֲצוּב. אָמְרוּ לוֹ אַחֵוּי, לְמַה אַתָּה
עֲצוּב? אָמַר לְהֵם, שְׁהַכֶּהֵן לֹא
הַקְּרִיב אֶת קַרְבְּנִי. אָמְרוּ לוֹ, וּמַה
הוּא? אָמַר לְהֵם, שְׁנֵי יוֹנִים. אָמְרוּ
לוֹ, וְהֲרִי זֶה שֶׁל עֲנִי, וְלֹא שְׁלָךְ!
שְׁהֲרִי כְּתוּב, וְאִם דַּל הוּא וְאִין
יָדוּ מִשְׁגַּת וְגו', אֲלָא הַקְּרִיב
קַרְבְּנָךְ. אָמַר לְהֵם, וּמַה הוּא?
אָמְרוּ לוֹ, שׁוֹר אַחַד.

אָמַר לְהֵם, וּמַה כָּל כַּף חֲמוּרָה
מִחֻשְׁבַּת חֻטָּא? נְדַרְתִּי שְׁלֹא
אֲעַלֶּה עַל לְבֵי מִחֻשְׁבַּת חֻטָּא.
מְשׁוּם וְהִלְלָאָה מַה עֲשֵׂה? כָּל יוֹם
הַתַּעֲסָק בְּסַחֲוֹרָה, וּבְלִילֵיאָה הִנֵּה
יִשָּׁן. כְּשֶׁהִתְעוֹרֵר, הִנֵּה קוֹרָא
לְאַחֵוּי, וְלִמְדוּ אוּתוֹ דְּבַרֵי תוֹרָה,
וְהִנֵּה לוֹמֵד עַד שֶׁיַּעֲלֶה הַיּוֹם,
וְנִמְצָא שֶׁלְּמַד תוֹרָה, וְהִינוּ קוֹרְאִים
לוֹ יְהוּדָה הָאַחֵר. יוֹם אַחַד פְּגִישׁ
בּוּ רַבִּי יִיסָא סְבָא, וְהִנֵּה מְפִישׁ
נַכְסוּי, חֲצִי לְעֲנִיִּים וְחֲצִי לְסַחֲוֹרָה
עַל הַיָּם עִם אוּתָם אֲנָשִׁים
שְׁפוֹרְשִׁים לְיָמִים, וְהִנֵּה יוֹשֵׁב
וְלוֹמֵד תוֹרָה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמיל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי וַיִּסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר

ספר

תיקוני
זהר

דף היומי
מנוקד

א

מחולק
ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר